

Trubadurernes aften (J-dag)

Det var altså et meget mærkeligt sted at begynde
og derfor også et meget mærkeligt digt
men det mest mærkelige var tilstedeværelsen
af de tre trubadurer, der helt ubemærket
havde indfundet sig og nu sad med deres nissehuer
og skrålede fjollede sange, hvor de skiftevis afbrød
sig selv og hinanden for at hælde, hælde siger jeg
julebryg i stride strømme ned i deres svælg.

Til sidst var de så fulde, hønefulde, siger jeg
at kun fotografen kunne fastholde skarpheden
i den uendeligt lange fotoserie, han var ved at fyre af
og det han fotograferede var ikke til at holde ud at betragte
i mere end et kort øjeblik, så måtte man vende blikket bort
og kigge håbefuldt op på bartenderen, der fra den liggende
position midt på billardbordet syntes uendeligt smuk
og guddommelig i sin højhed, i det hun skænkede
bryggen direkte ned i halsen på *den sagesløse* fra en kande,
der var så stor og tung, at hun ikke burde have kræfter
til at holde den. Men det var ikke det værste...

Det værste var, at det slet ikke var nogen fest
men et ritual der var skabt og igennem tusind år
udviklet kun med det ene formål at fastholde
øjeblikket, netop det øjeblik hvor man besluttede
at det ikke længere lod sig gøre at fastholde
blikket på de tre trubadurer, hvis toner nu blev
så mærkelige, at det kun kunne føre helt tilbage
til begyndelsen, hvor det mærkelige digt begyndte
at tage form som et åndedræt, der hele tiden
vil have mere luft, men ender med at blive kvalt
i det røgfyldte lokale...

Ja, de ryger sku'! Som skorstene
og det havde vi ikke forventet
nu hvor tidspunktet, øjeblikket var så fremskredent
men selvom det måske ikke var forventeligt
at noget sådant skulle komme frem
nu hvor begyndelsen og slutningen
lige om et lille øjeblik nærmede sig hinanden
blev du alligevel venligt, men bestemt
fulgt til dørs af den smukke bartender.